

Zalán Tibor

Hullámverés

Semmi el nem évülhet: ezt mondja
Érzékeink igeragozása –
Hogyan mondjam el hát
Hogy az idő hullámverése
Szerelmünket elmosta mára?
Adonisz

*Jó így a hajnalban megnyíló sebbe
belemártani az ujjad A forróságba A
fölfakadó fájdalomba Szemközt a
sárga ház konok hallgatása és a
két ablakban villódzó kék monitorfény
monitormagány monitoridegenség
Akár fel is idézhetném ami történt
akár De a történések lényege úgyszem
idézhető fel soha Ahogy a világot nem
írta meg még senki úgy az érzelmek
bonyolult hangszerén sem tud játszani
az elme A szerelem emléke egy idő
után beleköt a húsba akár a cement
Szilárddá fagyva minden folyékony
hamisítvány Vizsgálom magamban a
hajnali teraszon bolyongva hajdani
szerelmünket a talán még nem cementet
a talán még cseppfolyóst amely talán
forró még mint a könny és kék mint a
tenger fölött a hullámzó felébredő ég
Közben
szavak tirádái hervadtan a lábamnál
meg
egykori virágcsokrok halotti csokrok
meg
koszorúba fonva száraz szarkaláb
meg
lepréselt pipacsok feketébe sülve
Nem merek mozdulni rájuk ne lépjek
próbálom felidézni történetünket
amely semmi máshoz nem hasonlítható*

*mint önmagához A szenvedély fokozatai
nem ismerik a veszélyt csak a pusztulás
és pusztítás mély mámorát Egyszer el kell
mondjam De előbb magamnak kell
bevallanom az egyszer elmúlik minden
szomorú és szálnalmasan közhelyét
Az idő hullámverése nem kíméli a lélek
partfalát omlik alá minden ami nem képes
tartani magát azon amibe addig kapaszkodott
Az idő habos örvényei között tűnnek el
képek érintések éjszakák együtt-ébredések
A partfal egyre csupaszabb egyre kietlenebb
akár a másnapos lélek Vallanom kéne legalább
színt El kéne mondanom hogy hazugságot
fed le az a szó hogy örökre Az öröklét
Isten szemében ragyog és senki másra
át nem ruházható Csakis ott kapja meg
értelmét és nyeri el érvényességét A napok
hordalékai oldalunkhoz verődnek szétsodornak
bennünket s az egymáshoz kötő anyag az emlékezet
feloldódik ebben a zavaros szennyes közegben
Nincs megőrizhető szerelem Csak a szerelem
emléke a megőrizhető Szólongathatnálak innen
a teraszról és te válaszolhatnál nekem de már
nem lenne mit mondanom és talán már a
válaszaid is elfogytak Beleomlottak valami nagy
áradásba aminek a neve feledés Nem Válaszolni
nem felejt el az ember csak a választ felejt el
ami miatt érdemes föltenni a kérdést Túl messze
vagyunk egymástól ahhoz hogy még mindig
meghalljuk a kérdéseket és megértsük a válaszokat
De ha nem kérdezek és te nem válaszolsz
és ha nem kérdezel és én nem válaszolok
be kell ismernünk a vereségünket A partfalunk
kifosztottan véresen mered egyszerre élénk
fölötte hollók és vadgalambok keringenek
meg héják meg ölyvek meg lomha sasok
Tenyerembe eresztem homlokom s egy
pillanatra lehunyom a szemem Szemhéjam
mögött lomha sasok meg ölyvek meg héják
tépik szét a vadgalambokat vágják a szélbe
a hollók kék-lila tollait Lelkem visszaereszti
az űrbe madarait csak hideg csak toll csak
csontok csak vér marad utánuk Lélek vérből
csontból tollból hidegből Milyen messze van ez*

*már attól ahogyan elindultunk hogy egy világot
megváltunk magunknak az összevisszaságból
Hogy mondjam el hát bevégeztetett aminek a
végtelenségét annyiszor terveztük el Nem
mondom el úgysem hallanád csak magamban
kalimpálnak a félrevert ólmos mondatok
Monitormagány Monitoridegenség
Két ablakban villódzó kék monitorfény
A sárga ház konok hallgatása szemközt
A fölfakadó fájdalomban a forróságban
a hajnalban megnyíló sebbe mártott ujjal
jó így lenni Vagy majd lassan megszokom*